

صفحه نخست (/) « جمهوری اسلامی تا کی می‌تواند با جهان بازی هسته‌ای کند؟ س.روزبه

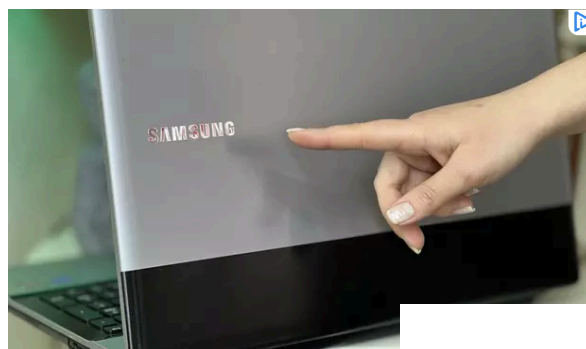

آیا بحران هسته‌ای جمهوری اسلامی فقط بر سر چند صد کیلو اورانیوم است؟ اگر فردا همه ذخایر غنی‌شده از ایران خارج شود، آیا سایه جنگ، تحریم و انزوا از سر مردم ایران برداشته خواهد شد؟ و مهم‌تر از همه، آیا بقای یک ساختار سیاسی ارزش آن را دارد که یک ملت دهه‌ها زیر فشار فقر، گرانی، تحریم، تهدید نظامی و فرسایش اجتماعی زندگی کند؟

بحث انتقال احتمالی حدود ۴۵۰ کیلوگرم اورانیوم غنی‌شده ۶۰ درصد، بار دیگر پرونده هسته‌ای جمهوری اسلامی را به صدر خبرها آورده است. در نگاه نخست، شاید این موضوع یک مسئله فنی و دیپلماتیک به نظر برسد؛ اینکه آیا می‌توان چنین حجمی از مواد هسته‌ای را از ایران خارج کرد، مقصد آن کجا خواهد بود، چه کشوری آن را تحویل می‌گیرد و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی چگونه بر این روند نظارت خواهد کرد. اما واقعیت عمیق‌تر از اینهاست. مسئله امروز جهان فقط «اورانیوم» نیست؛ مسئله، بی‌اعتمادی عمیقی است که طی بیش از دو دهه میان جمهوری اسلامی و جامعه جهانی شکل گرفته است.

جهان تنها به تعداد سانتریفیوژها، درصد غنی‌سازی یا وزن مواد هسته‌ای نگاه نمی‌کند؛ بلکه به ساختاری نگاه می‌کند که بارها با پنهانکاری، بازی دوگانه، سایت‌های اعلام‌نشده و استفاده ابرازی از بحران هسته‌ای برای خرید زمان شناخته شده است. از همین رو، حتی اگر بخشی از ذخایر غنی‌شده نیز از کشور خارج شود، بحران لزوماً پایان نمی‌یابد. زیرا آنچه باقی می‌ماند، دانش، شبکه، تجربه، زیرساخت انسانی و ساختار امنیتی پروژه هسته‌ای است؛ چیزی که نمی‌توان آن را مانند چند بسته مواد هسته‌ای در کامیون گذاشت و از مرز خارج کرد.

Every Laptop Can Be Hacked Most Users Didn't Know

Securitytipsonline.com

اما آنچه برای مردم ایران اهمیت دارد، فقط جنبه فنی این پرونده نیست؛ بلکه هزینه‌ای است که یک ملت برای آن پرداخته است. در این سال‌ها، میلیون‌ها ایرانی زیر فشار مستقیم و غیرمستقیم تحریم‌ها زندگی کرده‌اند. سقوط ارزش پول ملی، تورم افسارگسیخته، گرانی دارو، فرار سرمایه، مهاجرت گسترده نخبگان، بحران Privacy

تولید، بیکاری و کوچک شدن سفره مردم، تنها بخشی از پیامدهای این تقابل فرسایشی بوده است. جمهوری اسلامی همواره کوشیده این وضعیت را «هزینه مقاومت» بنامد، اما پرسش اساسی اینجاست: مقاومت برای چه کسی و برای حفظ چه چیزی؟

اگر برنامه هسته‌ای صرفاً یک پروژه ملی برای توسعه علمی و تولید انرژی بود، می‌شد درباره بخشی از هزینه‌های آن بحث کرد. اما وقتی این پروژه به ابزار بقای سیاسی حکومت، بازدارندگی امنیتی و چانه‌زنی منطقه‌ای تبدیل می‌شود، دیگر پرسش‌ها فقط فنی نیستند؛ اخلاقی، اجتماعی و ملی نیز هستند. امروز بسیاری از ایرانیان می‌پرسند آیا حکومت برنامه هسته‌ای را برای امنیت مردم می‌خواهد یا برای امنیت خودش؟ زیرا در عمل، این مردم بوده‌اند که هزینه داده‌اند، نه ساختار قدرت.

در این میان، خطر دیگری نیز وجود دارد که کمتر درباره آن سخن گفته می‌شود: خطر بحران کنترل. جهان فقط نگران ساخت بمب نیست؛ بلکه نگران روزی است که در میانه جنگ، فروپاشی داخلی، آشوب منطقه‌ای یا شکاف درون ساختار قدرت، بخشی از مواد حساس یا زیرساخت‌های هسته‌ای از کنترل خارج شود. کابوس غرب تنها انفجار یک بمب اتمی نیست؛ بلکه سناریوی گم شدن مواد حساس در دل هرج و مرج، قاچاق، شبکه‌های نیابتی و بازار سیاه است. به همین دلیل، مسئله ۴۵۰ کیلو اورانیوم بیش از آنکه یک موضوع علمی باشد، به پرونده‌ای امنیتی، سیاسی و روانی تبدیل شده است.

جمهوری اسلامی نیز به خوبی می‌داند که همین ابهام، همین لبه خطر و همین توان بالقوه، برایش یک ابزار بازدارنده و اهرم معامله ساخته است. اورانیوم غنی‌شده امروز فقط ماده هسته‌ای نیست؛ بخشی از سپر بقای حکومت شده است. اما درست در همین نقطه، شکاف میان ملت و حکومت آشکار می‌شود. هیچ ملتی نمی‌تواند تا ابد در وضعیت تعلیق، تحریم، ترس از جنگ و اقتصاد فرسوده زندگی کند تا یک ساختار سیاسی احساس امنیت بیشتری داشته باشد.

پرسش مهم‌تر اکنون این است که جمهوری اسلامی تا کی می‌تواند با کارت اورانیوم، تنگه هرمز، تهدید جنگ و مذاکره فرسایشی، هم آمریکا را معطل نگه دارد، هم اسرائیل را تهدید کند، هم اقتصاد جهانی را نگران کند و هم مردم ایران را زیر بار فقر و ناامنی نگاه دارد؟

وضعیت امروز با سال‌های پیش فرق دارد. جمهوری اسلامی دیگر فقط با تحریم روبرو نیست؛ در یک وضعیت فرسایشی چندلایه قرار گرفته است: فشار نظامی، فشار اقتصادی، انزوای دیپلماتیک، بحران انرژی، نارضایتی اجتماعی، فرسایش درونی و از دست دادن بخشی از توان مانور منطقه‌ای. اگر پیشتر حکومت می‌توانست با نیروهای نیابتی، نفت، تهدید تنگه هرمز و مذاکره‌های طولانی زمان بخرد، امروز همان ابزارها نیز برایش پرهزینه‌تر و محدودتر شده‌اند.

بازی با تنگه هرمز یا تهدید کشتیرانی شاید در کوتاه‌مدت برای حکومت ابزار ترس‌سازی باشد، اما در میان‌مدت پیش از همه به اقتصاد ایران و زندگی مردم ایران بازمی‌گردد. اختلال در تجارت، افزایش هزینه بیمه و حمل‌ونقل، فشار بر واردات، گرانی کالاهای اساسی و سقوط بیشتر ارزش پول، هزینه‌هایی هستند که نه فرماندهان و مقام‌ها، بلکه شهروندان عادی پرداخت می‌کنند. حکومت تهدید می‌کند، اما مردم تاوان آن را در داروخانه، بازار، اجاره خانه، سفره خانواده و آینده فرزندانشان می‌پردازند.

از سوی دیگر، آمریکا و اسرائیل نیز نمی‌توانند این وضعیت را بی‌پایان تحمل کنند. آمریکا زیر فشار بازار انرژی، متحدان منطقه‌ای و معادلات امنیتی جهانی است؛ اسرائیل نیز نمی‌خواهد جمهوری اسلامی فرصت بازسازی ظرفیت‌های هسته‌ای، موشکی و نیابتی خود را پیدا کند. بنابراین بازی تهران با خرید زمان، دیگر مثل گذشته

امن نیست. هر روز تأخیر می‌تواند به معنای فشار نظامی بیشتر، تحریم سخت‌تر، عملیات اطلاعاتی گسترده‌تر و انزوای عمیق‌تر باشد.

مشکل اصلی جمهوری اسلامی این است که هنوز گمان می‌کند می‌تواند با همان فرمول قدیمی پیش برود: تهدید کند، عقب‌نشینی محدود نشان دهد، امتیاز بگیرد، زمان بخرد و دوباره بحران بسازد. اما این فرمول زمانی کار می‌کرد که حکومت از یکپارچگی فرماندهی، عمق منطقه‌ای، درآمد نفتی و امکان مانور دیپلماتیک بیشتری برخوردار بود. امروز بسیاری از این ستون‌ها ترک برداشته‌اند. جامعه ایران خسته‌تر، اقتصاد شکننده‌تر، منطقه بی‌اعتمادتر و جهان کم‌حوصله‌تر شده است.

این وضعیت از نظر اجتماعی نیز پیامدهای خطرناکی دارد. وقتی حکومتی برای حفظ خود، کشور را در وضعیت دائمی بحران نگه می‌دارد، مردم به تدریج احساس می‌کنند آینده‌شان گروگان گرفته شده است. جوانی که نمی‌تواند کار پیدا کند، خانواده‌ای که از پس اجاره خانه بر نمی‌آید، بیماری که دارویش کمیاب یا گران شده، کارگری که دستمزدش زیر خط فقر است و دانش‌آموخته‌ای که تنها راه آینده را مهاجرت می‌بیند، همگی قربانیان نامرئی همین بازی هسته‌ای و امنیتی‌اند.

از این منظر، پرونده هسته‌ای دیگر فقط مسئله میان تهران، واشنگتن، تل‌آویو و آژانس نیست؛ مسئله نان، کار، دارو، امید و آینده مردم ایران است. هر بار که حکومت بحران را طولانی‌تر می‌کند، جامعه ایران بخشی دیگر از توان خود را از دست می‌دهد. هر بار که حکومت با کارت اورانیوم معامله می‌کند، شهروند ایرانی با کارت بانکی خالی، پول بی‌ارزش‌تر، بیکاری و آینده مبهم‌تر و زندگی سخت‌تر روبرو می‌شود.

تجربه کشورهای مانند کره شمالی نشان داده که حکومت‌ها ممکن است با پروژه‌های امنیتی عمر خود را طولانی‌تر کنند، اما بهای آن را مردم با فقر، انزوا و خفگی اجتماعی می‌پردازند. جمهوری اسلامی نیز اگر برنامه هسته‌ای را به بیمه بقای خود تبدیل کرده باشد، در واقع ایران را به گروگان یک پروژه سیاسی گرفته است؛ پروژه‌ای که نه صلح آورده، نه رفاه، نه امنیت پایدار و نه عزت ملی برای مردم.

اما خطر بزرگ‌تر برای جمهوری اسلامی شاید نه از بیرون، بلکه از درون جامعه ایران برخیزد. حکومتی که سال‌ها مردم را زیر فشار فقر، تحقیر، کشتار، سرکوب، اعدام، گرانی، دروغ و بی‌آیندگی نگه داشته، باید بیش از دشمن خارجی از روزی بترسد که مردم احساس کنند دیگر چیزی برای از دست دادن ندارند.

در آن نقطه، مسئله «بقای حکومت» به مسئله «بقای مردم» تبدیل می‌شود. تا امروز جمهوری اسلامی همه چیز را برای حفظ خود خواسته است؛ اقتصاد، سیاست خارجی، برنامه هسته‌ای، نیروی نظامی، رسانه، خیابان و حتی زندگی روزمره مردم را در خدمت امنیت خود گرفته است. اما روزی ممکن است همین معادله وارونه شود؛ روزی که مردم برای حفظ جان، نان، آینده و کرامت خود وارد مرحله‌ای تازه شوند.

تاریخ نشان داده است که هیچ حکومتی نمی‌تواند تا ابد با این شرایط ادامه پیدا کند و امروز حکومت با سیرک‌های تبلیغاتی، نمایش‌های خیابانی، پول‌پاشی، نیروهای نیابتی، ارباب و کشتار، جامعه‌ای خشمگین و بی‌آینده را خشم مردم را مهار کند. سرکوب شاید حرکت مردم را عقب بیندازد، اما آن را از میان نمی‌برد. خشم انباشته مانند سیلی است که پشت سد جمع می‌شود؛ هرچه سد بلندتر و خشن‌تر ساخته شود، لحظه شکستن آن ویرانگرتر خواهد بود، چون مردم وارد مرحله‌ای خواهند شد که چیزی برای از دست دادن ندارند.

جمهوری اسلامی از مردم ایران امنیت، رفاه، امید، جوانی، آینده، حق انتخاب و حتی حق سوگواری را نیز گرفته است. اما وقتی مردمی به این نقطه برسند که بقا برای آنان مهم‌تر از ترس شود، دیگر هیچ نیروی سرکوبی نمی‌تواند با همان روش‌های گذشته آنان را به خانه بازگرداند. آن روز، دیگر موضوع فقط اعتراض سیاسی

نخواهد بود؛ مسئله دفاع یک ملت از حق زیستن خواهد شد.

اینجاست که بازی هسته‌ای، تهدید خارجی و بحران‌سازی دائمی ممکن است به ضد خود تبدیل شود. حکومتی که برای بقای خود کشور را در آستانه جنگ، تحریم و فروپاشی اقتصادی نگه می‌دارد، ناخواسته همان مردمی را به میدان می‌آورد که دیگر بقای خود را در پایان دادن به این چرخه می‌بینند. این همان لحظه‌ای است که سیل مردم می‌تواند همه محاسبات امنیتی، تبلیغاتی و نظامی حکومت را با خود ببرد

در پایان، پرسش اصلی همچنان پابرجاست: آیا برنامه هسته‌ای قرار بود از ایران محافظت کند، یا امروز ایران و زندگی میلیون‌ها ایرانی به سپر محافظ برنامه هسته‌ای و بقای جمهوری اسلامی تبدیل شده‌اند؟

جمهوری اسلامی شاید هنوز بتواند مدتی با جهان بازی کند، اما هزینه این بازی هر روز سنگین‌تر می‌شود. جهان ممکن است چند بار دیگر مذاکره کند، هشدار دهد، تحریم کند یا ضربه بزند؛ اما مردم ایران دیگر توان پرداخت بی‌پایان هزینه بقای حکومتی را ندارند که امنیت خود را بر زندگی آنان مقدم دانسته است.

س.روزبه

+

رای دهید

-

Sponsored

Severe Tinnitus Has Been Linked to a Common Habit.

Vital Care World

[Learn More](#)

Surgeons: Easy Method Alleviates Tinnitus — Stop Doing This

Vital Care World

[Learn More](#)

87% Of Memory Problems Linked To 3 Common Foods

NeuroBoost UK

War Thunder — Registration

War Thunder

[Play Now](#)

Struggling with your prostate? Stop doing this in the evening!

Golden Tree

Become a Commander of your own Warship and fight against over 75 Million Players

War Thunder

[Play Now](#)

by Taboola

شما چه فکر میکنید؟

4 پاسخ

مخالفم

عجیب بود

ناراحت شدم

عصبانی شدم

خندیدم

موافقم

0 امتیاز

0.0 ★★★★★

ورود 1

0 دیدگاه

امتیاز و دیدگاه ★★★★★

G

گفتگو را آغاز کن...

یا ثبت نام در DISQUS ?

ورود با

نام

این مقاله را دوست دارید؟

برای دریافت اخبار فوری در گویا نیوز مشترک شوید

این پیام را مخفی کن

مشترک شوید

آدرس ایمیل را وارد کنید

قدیمی ترین تازه ترین برترین

به اشتراک گذاری

اولین نفری باشید که دیدگاه ارسال می کنید.

Sponsored

از جمهوری اسلامی تا سایه ساواک، آیا ایران بر لبه آزادی ایستاده یا بر پرتگاه تکرار؟! پارسا زندی
(<https://news.gooya.com/2026/05/post-109594.php>)

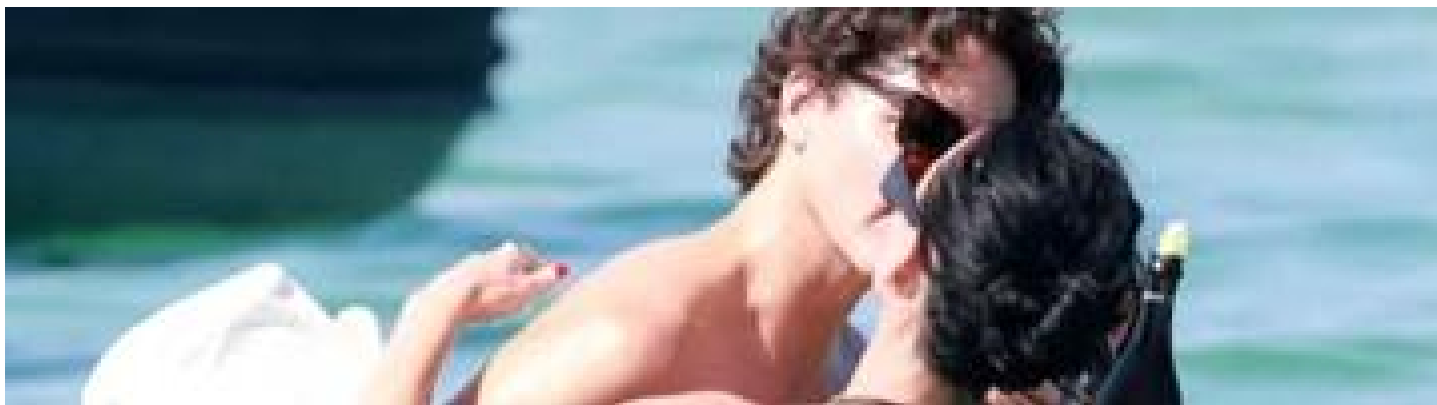

اجماع جهانی علیه اختلال در تنگه هرمز: ماهیت، محدودیت‌ها و پیامدهای راهبردی، احمد علوی
(<https://news.gooya.com/2026/05/post-109597.php>)

عضویت در کانال تلگرام (<https://telegram.me/gooyadotcom>)

ما را در فیسبوک دنبال کنید (<https://www.facebook.com/gooyanews>)

از بازگشت به بالای صفحه | بازگشت به صفحه اول (<http://news.gooya.com>)

(<https://bit.ly/4w5DgR3>)

تعطیلات کیتی پری و جاستین تروود در سواحل جنوب فرانسه (<https://bit.ly/4w5DgR3>)

(<https://bit.ly/4yT34m4>)

تصاویری که گوگوش بعد از شایعات بدحالی‌ش منتشر کرد (<https://bit.ly/4yT34m4>)

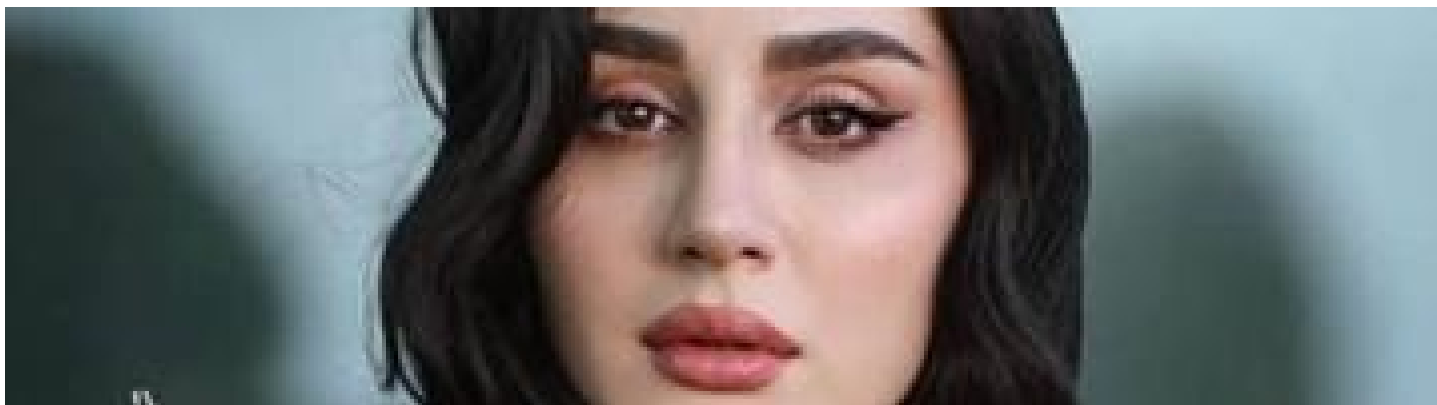
(<https://bit.ly/4yNSAEN>)

تصاویر کمتر دیده شده از زنده یاد پرویز فنی زاده (<https://bit.ly/4yNSAEN>)

(<https://bit.ly/4w1tZK4>)

دیگر نیازی به قرصهای گران قیمت نیست (<https://bit.ly/4w1tZK4>)

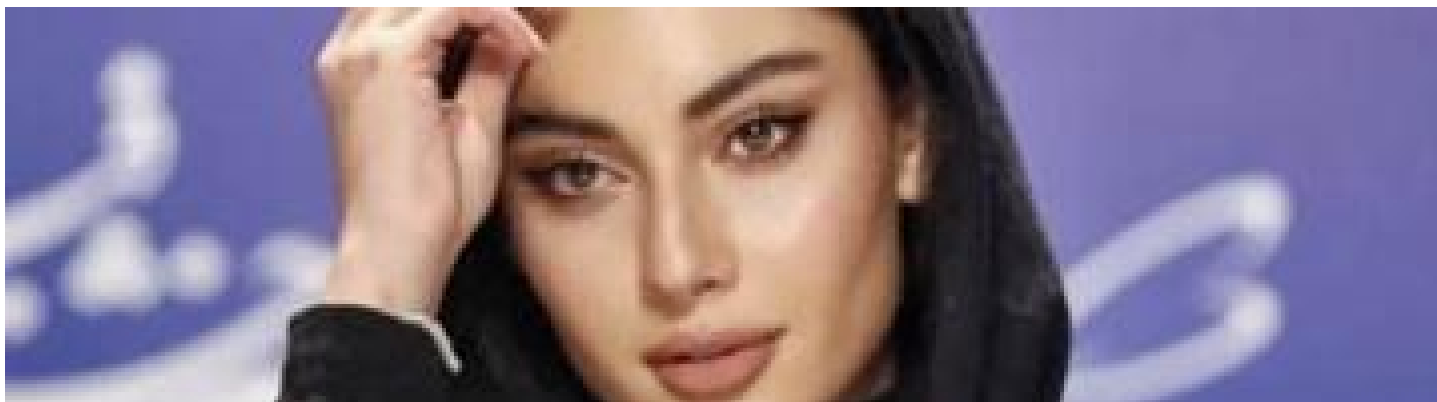
(<https://bit.ly/3TqzPag>)

میترا رفیع؛ از شروع بازیگری در ۶ سالگی تا شهرت با نقش گلنار سریال «گلدخت» (<https://bit.ly/3TqzPag>)

(<https://bit.ly/4lONoyT>)

شکل و شمایل دور از انتظار ۱۱۰ سال پیش؛ مذهبیون باحجاب اسپانیا (<https://bit.ly/4lONoyT>)

(<https://bit.ly/4hD3Mfa>)

ترلان پروانه؛ از حضور در تیزر تبلیغاتی در ۳ سالگی تا نامزد عنوان زیباترین زن دنیا! (<https://bit.ly/4hD3Mfa>)

(<https://bit.ly/43XZOXs>)

تصاویر تابستانی نازنین بنیادی (<https://bit.ly/43XZOXs>)

دیدنی‌های تهران • گشتی در درکه (https://www.dw.com/fa-ir/g-17770559?maca=per-MAR-vpn-campaign-gooya)

۸ ماده غذایی که برای کاهش کلسترول باید مصرف کنید (https://parsi.euronews.com/2023/12/20/8-foods-that-help-lower-your-cholesterol)

خبر خانوادگی جدید از ابی (https://bit.ly/4axByyQ)

پیری (واقعیت تلخ زندگی) یک بیماری قابل علاج است (https://janjalkhabari.com/%d9%be%db%8c%d8%b1%db%8c-%db%8c%da%a9-%d8%a8%db%8c%d9%85%d8%a7%d8%b1%db%8c-%d9%82%d8%a7%d8%a8%d9%84-%d8%b9%d9%84%d8%a7%d8%ac-%d8%a7%d8%b3%d8%aa)

پر بیننده ترین ها

قدرت واقعی در دست کیست؟ (https://news.gooya.com/2026/08/post-111854.php)

زنی که به‌خاطر ظاهر مردانه اش تمسخر می شد، نماینده پارلمان شد (https://news.gooya.com/2026/08/post-111852.php)

افشاگری‌های مجید تفرشی؛ از مدیر شبکه ۳ تا علی علیزاده و «سازوکار نفوذ» (https://news.gooya.com/2026/08/post-111858.php)

معاون پلیس فتای خراسان رضوی در اعتراضات دی‌ماه بازداشت شده است (https://news.gooya.com/2026/08/post-111860.php)

یک رسوایی دیگر در صداوسیما (https://news.gooya.com/2026/08/post-111857.php)

روایت عبدالرضا داوری از روز حمله به محافظان احمدی‌نژاد؛ «هدف او نبود» (https://news.gooya.com/2026/08/post-111855.php)

زلزله در فوتبال جهان؛ اولتیماتوم به اینفانتینو: استعفا یا برکناری (https://news.gooya.com/2026/08/post-111861.php)

حمله صداوسیما به رضا پهلوی همراه با تمجید از مسعود رجوی (https://news.gooya.com/2026/08/post-111856.php)

درک معاون اول رییس جمهور از ابتدایی ترین مولفه های اقتصادی (https://news.gooya.com/2026/08/post-111862.php)

https://parsi.euronews.com/travel/2026/05/18/take-a-long-snooze-in-south-korea-is-this-the-worlds-best-hotel-bed

چرت طولانی در کره جنوبی: بهترین تخت هتل دنیا؟

https://parsi.euronews.com/travel/2026/05/18/take-a-long-snooze-in-south-korea-is-this-the-worlds-best-hotel-bed

(https://bit.ly/4okOz4M)

تصویری: دورهمی خودمونی جعفر پناهی و هنرمندان ایرانی امریکا (https://bit.ly/4okOz4M)

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)

دوران نبرد با تاریکی؛ نبرد آخر

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)
از ترس و تبعید تا رؤیای وطن؛ این جمله چرا وایرال شد؟

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)
از ترس و تبعید تا رؤیای وطن؛ این جمله چرا وایرال شد؟
(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)
سه رادمرد بزرگ
(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)
سه رادمرد بزرگ
(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)

(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)
هیولاهای پنهان پنتاگون؛ جنگنده‌هایی که دیده نمی‌شوند
(/https://kayhan.london/1405/02/28/402172)